

I

Llavors s'aixecà un arbre. Veu divina
d'Orfeu! Oh cant! Pura elevació!
I tot callà. Però endins germina
un nou començ, una mutació.

Surten ocells i feres del silenci
del bosc alliberat; fora el catau
els esdevé de retrobar la pau.
No que la por o l'astúcia els agenci

la mansesa, sinó el teu cant clement.
El bramular, el piulet, l'udol de brega
se'ls fa petit al cor; si era vana,

per a acollir el teu cant, una cabana
d'obscuríssims anhels, que s'esbaldrega,
tu un temple els has creat a l'oïment.

II

De la lira i el cant fou nada; era
gairebé una puel·la, que sorgí
resplendent dins d'uns vels de primavera,
i entrant en mon oïda s'hi adormí.

I tot m'ho somnià: la companyia
dels arbres admirats, l'estremiment
de les prades, la incerta llunyania...
Tots els gaudis fondals del meu vivent.

Ella m'adormí el món. Oh déu cantaire,
¿com la perferes, digues, que no anheli
de desvetllar-se? Car ella nasqué

i s'adormí. Oh, ¿trobaràs cap aire
de cançó com el d'ella, ans no s'enteli
el teu cant?... Una puel·la gairebé...

III

Un déu en sap. L'home, però, delira.
No hi ha cap temple en els camins del cor
on Apollo l'arbori. En desacord
té l'esperit. I lluny del déu la lira.

¿Què són, doncs, els teus cants? No pas anhels,
ni somnis recercats, lenta presència
del possible. Són més. Són existència.
Tan senzill per a un déu! Però els estels,

la terra, ¿quan ens en fa el seu do?
¿*Existim* verament? Prou s'adelera
la veu del jove amant en la cançó

del seu amor. El cant no el fa vivent.
Sols el teu és existència vera.
Un alè en el no-res. Un vol en Déu. Un vent.